

glič te swète janzele daloko wot nich, kotarež aŕo zhste
o swète duchy taku boganebojasnosć namogu pscheńascz;
pscheto kaŕi žet ma ta pschawdosć s teju nepshawdosću?
a kaŕe gmějnstwo ma to swětło s teju schamnosću?
(2. Cor. 6, 14).

Takego gmějnstwa s tymi swětyimi janželami mogu se jano
chwalisch te bogabojasne.

Te stoje sa tym, ab tym janželam na swětosczi,
ponižnosći rowne buwali a Bogu a tomu blischemu słu-
žyli. Te mogu togo pschijaschelstwa a pomogańa tych
swětych janželow se trofchtowasch; pscheto ten janzel togo
Kněsa se hokoło tych lagno, kenz se jogo boje, a pomožo
jim (Ps. 34, 8). Teke te žischi su taŕ zesczone a gluzne,
až woni gmějnstwo s tymi swětyimi janželami, maju. Sich
ponižnosć, wěrnosć, newina, spoŕojnosć a poŕkuschnosć
huzhnijo jich tym janželam rownych, a woni mogu se
woŕebne togo pschijaschelstwa tych swětych janželow roŕ-
wjaŕelisch. Jesus žejo togodla až tych žischi janzele stawne
wiže to hoblizo togo Woschza na nebju. A kaŕ huzhtne
a třebne nejto, dokulaž te maŕe žischi taŕ wele tschacho-
tam huŕajzone su!

Stogo nebja doŕoj, žož su janzele,
Glěda na wŕche žischi Bog taŕ pschijasne.
Glěda, gaž se modle, na ne žen a noz;
Zyni, až jich ŕchoda nedej srašysch moz.
Gronišo ŕchyfnyim žischam: „Bog ta lubosć jo!“
S milne won jich wežo, žož jich noga jo.

Dajšcho nam nětto hiŕchezi k tischehemu gronišch: